

Sygn. akt II CSK 118/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi J. Z.  
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.  
o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ad hoc z dnia 31 stycznia 2012 r.,  
sygn. akt I SP 1/04,  
oraz ze skargi E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.  
przeciwko J. Z.  
o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ad hoc z dnia 31 stycznia 2012r.,  
sygn. akt: I SP 1/04,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej J. Z.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie  
z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt I ACa 364/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od J.Z. na rzecz E. spółki z ograniczoną  
odpowiedzialnością w B. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł  
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda J. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Autor skargi kasacyjnej istotne zagadnienie prawne sprowadził do „konieczności rozstrzygnięcia, czy akt wyboru arbitra w postępowaniu polubownym, stanowi czynność materialnoprawną, czy też czynność procesową, a w konsekwencji, czy wyboru arbitra może dokonać pełnomocnik strony na podstawie ogólnego pełnomocnictwa procesowego, czy też dla skuteczności tej czynności konieczne jest dysponowanie przez pełnomocnika pełnomocnictwem materialnoprawnym do jej dokonania w imieniu mocodawcy”.

Przez istotne zagadnienie prawne w znaczeniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty,

które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Pytanie przedstawione w skardze kasacyjnej nie stanowi zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu, ponieważ wywód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ograniczony został do polemiki z poglądem przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu. Nie jest bowiem zagadnieniem prawnym twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, jeżeli nie zostało poparte argumentacją, która świadczyłaby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Autor skargi kasacyjnej nie wykazał również, że rozstrzygnięcie przedstawionego problemu stwarza realne i poważne trudności. Należy także zauważyć, że Sąd Apelacyjny wyjaśnił w sposób wyczerpujący przyjęte stanowisko w zakresie natury prawnej aktu wyboru arbitra oraz oceny, spornego w sprawie, pełnomocnictwa. Z tych względów nie było podstaw do uznania, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, które powołano jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zdaniem autora skargi kasacyjnej w „sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, a to art. 1206 k.p.c., która polega na konieczności rozstrzygnięcia dopuszczalności oraz ewentualnie zakresu merytorycznej kontroli sądów powszechnych w zakresie orzeczeń wydawanych przez sądy polubowne”.

Odnosząc się do tak sformułowanych wątpliwości interpretacyjnych i abstrahując od samej ich treści podnieść należy, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Przedstawione w skardze kasacyjnej orzeczenia Sądu Najwyższego - wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda - nie pozwalają na twierdzenie, że art. 1206 jest źródłem rozbieżnej wykładni w odniesieniu do podobnych stanów faktycznych. W doktrynie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że „Zadaniem sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego jest wyjaśnienie, czy w sprawie nie wystąpiła określona w ustawie podstawa uchylenia tego wyroku. Nie mieści się tu, co do zasady, kontrola zgodności wyroku sądu polubownego z prawem materialnym ani badanie, czy znajduje on oparcie w faktach przytoczonych w jego uzasadnieniu i czy fakty te zostały prawidłowo ustalone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r. I CSK 53/09, OSNC-ZD 2010 nr 1 poz. 25, i powołane tam orzecznictwo). Oparcie skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego na naruszeniu art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. wymaga od sądu rozpoznającego skargę zbadania, czy zdeterminowane treścią orzeczenia skutki są nie do pogodzenia z określoną normą zaliczaną do podstawowych zasad porządku prawnego. Powołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oraz wskazane w nim orzeczenia nie potwierdziły tezy, że w sprawie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 7 zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).